

[Justitsministeren]

igennem de seneste år blevet mere og mere udtalte.

Samtidig er verden så at sige blevet mindre både i kommunikationsmæssig og i transportmæssig henseende og på en række andre områder. Vi er rykket langt tættere på hinanden. Oplysninger om den rige del af verden når stadig længere ud i de fattige lande, og de moderne samfærdselsmidler gør det i dag nemmere at rejse, selv over store afstande.

Disse forhold har overalt i Vesteuropa i de seneste år ført til et stadig stigende indvandringspres. I langt de fleste lande er antallet af asylansøgere steget væsentligt, og hvad der er lige så karakteristisk, er, at anerkendelsesprocenterne falder. Det gælder også i Danmark, hvor anerkendelsesprocenten fra tidligere at have ligget på ca. 80 nu er faldet til under 50. Udtrykt med andre ord er der stadig flere, der søger om asyl, men stadig færre, der opfylder betingelserne for at opnå flygtningestatus.

Årsagen hertil er først og fremmest, at der mellem de egentlige flygtninge har blandet sig en voksende strøm af personer, der forlader deres hjemlande ikke på grund af en individuel, personlig forfølgelse, men på grund af sociale, økonomiske eller miljømæssige forhold. For dem falder valget på asylinstitutionen, da det stort set er den eneste immigrationsmulighed til de vesteuropæiske lande. Langt de fleste lande i Vesten har ligesom Danmark stoppet for indvandring, og det betyder, at en af de få legale måder, hvorpå man kan søge et opholdsgrundlag i Vesten, netop er gennem asylprocedurerne.

Den store del af asylansøgerne, der således alene bruger asylinstitutionen som en nøgle til Vesten, belaster i foruroligende grad sagsbehandlingen. Der må anvendes stadig flere ressourcer på behandlingen af asylsager, selv om færre og færre kan anerkendes som flygtninge. Selv om myndighederne gør en stor indsats for at effektivere de afslag på asyl, der bliver givet, kan det endvidere være vanskeligt at få sagerne afsluttet på grund af det meget omfattende klagesystem, vi har indført.

Det er ganske klart, at der skal være plads til en grundig og forsvarlig sagsbehandling – ingen tvivl om det. Men man må spørge sig selv, om ikke grundigheden er blevet for stor, hvis opholdstiden her i landet af den grund bliver så lang, at udlændingen helt mister sin tilknytning

til sit tidligere hjemland, således at den pågældende af den grund får problemer i forbindelse med en eventuel hjemsendelse.

Sammenfattende rummer udviklingen en klar risiko for, at asylinstitutionen udhules, at det forfalder til en ren immigrationsmekanisme. En sådan udvikling er helt uacceptabel, og det er man fuldt opmærksom på også i de andre vestlige lande. Jeg deltog lige før påske i en OECD-konference i Rom, hvor det ene aspekt i relation til immigrationsproblematikken, nemlig Syd-Nord-aspektet, blev drøftet. Det stod under dette møde ganske klart, at man følger situationen med stor alvor, og ikke mindst befolkningsudviklingen i Nordafrika og Sydøstasien gav på dette møde anledning til bekymring.

Også FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, betragter udviklingen med alvor. Netop til brug for den OECD-konference, som vi havde i Rom, udsendte en af UNHCR's ledende medarbejdere, svenskeren Jonas Widgren, en rapport, som sætter tingene ganske klart på plads. Han fastslår således, at hele det asylsystem, som de vestlige lande har opbygget gennem de seneste 30-40 år, er i fare, hvis antallet af økonomiske flygtninge fortsat stiger med samme hast. Widgren siger direkte, at asylinstitutionen er i farezonen, fordi det enorme antal asylansøgere, som ikke har noget ægte krav på flygtningestatus, stiger, og at de ressourcer, de vestlige lande anvender på behandlingen af deres sager, sluger så enorme ressourcer, at det går ud over de egentlige flygtninge.

Det talmateriale, som Jonas Widgren har indsamlet, viser, at det samlede antal asylansøgere i Europa og Nordamerika fra at have ligget på ca. 25.000 i 1973 er steget til omkring 550.000 i 1990. Der er risiko for, at hele asylsystemet bryder sammen på grund af den enorme stigning i antallet, også selv om landene afsætter stadig flere ressourcer til sagsbehandlingen. De tal, som Widgren fremhæver i sin rapport, peger også klart i den retning. I perioden fra 1983 til 1989 modtog eksempelvis Belgien pr. år gennemsnitligt 5.000 asylansøgere, Østrig 11.000, Frankrig 28.000, Tyskland 72.000 og Sverige 16.000. Springer vi frem til 1990, viser de foreløbige tal følgende for de samme lande: 13.000, 25.000, 52.000, 200.000, 32.000. Jeg kan oplyse, at jeg har sendt Widgrens rapport til Retsudvalget til orientering. Jeg fandt selv, at